

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **I. S.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2014, č. j. CPR-1414-4/ČJ-2014-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 A 48/2014 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl držitelem krátkodobého víza typu C, jež mu bylo uděleno zastupitelským úřadem Estonska v Kyjevě. Zmíněné vízum bylo platné ode dne 1. 12. 2012 do 1. 4. 2013, přičemž umožňovalo žalobci pobyt v délce 45 dnů ode dne vstupu do schengenského prostoru (dále též „Schengen“). Žalobce byl zadržen na území České republiky dne 28. 2. 2013, neboť policejní orgány pojalý podezření, že by se mohl na území zdržovat neoprávněně, když měl v cestovním pase vstupní razítko ze dne 6. 10. 2011 a již žádné novější, které by dokládalo okamžik jeho vstupu do Schengenu. Správní orgán I. stupně se tudíž domníval, že žalobce by nemusel splňovat podmínky délky pobytu,

vycházel přitom z čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Bylo tudíž na žalobci, aby výše uvedenou domněnku vyvrátil, jak předvídá čl. 11 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu. Jelikož jednotlivé výpovědi žalobce o skutkových okolnostech jeho vstupu do schengenského prostoru, jakož i výpověď žalobcem navrženého svědka se značně lišily, a další provedené důkazy pouze potvrdily nedůvěryhodnost tvrzení žalobce, nepodařilo se žalobci právní domněnku vyvrátit.

[2] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „prvostupňový orgán“), č. j. KRPA-84708-48/ČJ-2013-000022 ze dne 15. 12. 2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a současně na 2 roky stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států Evropské unie, stanovil prvostupňový orgán podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 10 dnů po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 9. 2014, č. j. CPR-1414-4/ČJ-2014-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pro rozpor s ustanovením § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a dále s ustanovením § 119a odst. 2, § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, nepřiměřené, nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a taktéž nerespektuje aktuální stav věci, zejména aktuální osobní poměry žalobce. Vytýkal žalovanému, že neprovedl jím navrhovaný opakovaný výslech svědka, přičemž tím porušil svou povinnost úplně a přesvědčivě zjistit skutečný stav věci. Dle žalobce také správní orgány v řízení pokládaly zavádějící otázky a pochybily tím, že při výslechu žalobce ani svědka nebyl přítomen tlumočník. Dále pak namítal, že nevyznačení vstupního razítka v jeho pase bylo chybou maďarských úřadů, což mu nelze klást k tíži, neboť jeho úmyslem nebylo zdržovat se na území ČR neoprávněně. Správní orgány také nedostatečně zhodnotily přiměřenost správního vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a nezabývaly se jednotlivými skutečnostmi dle tohoto ustanovení. Závěrem namítal, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí v souladu se správním řádem.

[4] Městský soud zjistil ze správního spisu následující. Žalobce zprvu předestřel správním orgánům skutkovou verzi, podle které překročil hranice smluvních států schengenského prostoru dne 22. 2. 2013 v osobním voze, ve kterém cestoval s několika dalšími osobami. Jejich jména slíbil doložit, neboť si pamatoval pouze křestní. Do České republiky měl přicestovat přes Maďarsko dne 26. 2. 2013, avšak vstupní razítko na maďarských hranicích do pasu neobdržel. Tato fakta předestřel žalobce ve svém vyjádření

pokračování

do protokolu ze dne 28. 2. 2013. Dne 21. 5. 2013 byl vyslechnut svědek M. L., o němž žalobce tvrdil, že s ním do České republiky přicestoval. Svědek do protokolu vypověděl, že se s žalobcem poznal při odjezdu z Ukrajiny dne 22. 3. 2013. K tomuto údaji nechal žalobce přímo do protokolu zaznamenat poznámku, že cestovali nikoliv v březnu, ale již v únoru bez bližší specifikace data. Svědek zároveň tvrdil, že do jeho pasu jsou vstupní a výstupní razítka zaznamenávána vždy, přičemž ve spise je založená kopie jeho cestovního dokladu obsahující více než 100 zmíněných razítek. Dne 22. 6. 2013 byl opětovně vyslechnut žalobce, který nejprve znovu zopakoval, že do České republiky přicestoval dne 26. 2. 2013 a se svědkem se poznal ještě na Ukrajině před odjezdem. Poté byl správním orgánem seznámen s důkazním materiálem, dle něhož byla v České republice založena na jeho jméno dne 21. 2. 2013 karta do prodejny Makro. Žalobce vypověděl, že kartu mu zde vyřídila kamarádka a posléze dodal, že v prodejně sám v uvedený den byl, což je v rozporu s jeho dřívějším tvrzením, že byl ještě 21. 2. 2013 na Ukrajině. Žalobce zároveň vypověděl, že v České republice nikdy nepáchal žádnou trestnou činnost, avšak posléze správní orgán zjistil, že byl v prosinci roku 2007 odsouzen trestním příkazem za trestný čin výtržnictví k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu dvou let. Zmíněnou skutečnost žalobce opakovaně a zcela vědomě zamlčoval. V odvolacím řízení žalobce znovu změnil svou verzi příjezdu do schengenského prostoru; tvrdil, že do Maďarska vstoupil již dne 12. 2. 2013, což čestným prohlášením potvrdil také svědek. Tuto variantu žalovaný konfrontoval s cestovním pasem svědka M. L., v němž by měl být zmíněný vstup zaznamenán, neboť žalobce od počátku tvrdil, že hraniční kontrola dala vstupní razítko pouze do svědkova pasu. V cestovním pase se však ze dne 12. 2. 2013 nachází pouze razítko výstupní z maďarského hraničního přechodu Beregsurány, což je nejen jiný přechod, než který spolu se svědkem označil jako vstupní (Vylok-Tiszabecs), ale především v uvedený den směřoval svědek opačným směrem, tj. ze schengenského prostoru.

[5] Městský soud shledal žalobcovy námitky jako nedůvodné. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, neprokáže-li cizinec věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Ve smyslu čl. 11 Schengenského hraničního kodexu bylo na žalobci, aby vyvrátil domněnku, že pobývá na území České republiky nelegálně. Ze skutečností vyplývajících ze spisu je dle městského soudu „zcela zřejmé, že se žalobce při svých výpovědích po dobu řízení nedržel jedné dějové linie, své výpovědi měnil a korigoval a nelze je proto ani při nejlepší vůli označit za konzistentní či podložené. Za takového stavu není možno správním orgánům vytýkat, pokud výpovědi žalobce nepřisvědčily a soud se neztotožňuje s námitkami žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci“. Důvod k pochybnostem o důvěryhodnosti žalobce zavdala rozpornost jeho výpovědí. „Správním orgánům nelze nijak vytýkat, pakliže pojmu podezření o věrohodnosti žalobcových tvrzení, pokud si tato vzájemně odporují či jsou měněna v závislosti na tom, jak správní orgán vyvrací dřívější žalobcovy výroky. Bylo ve vlastním zájmu žalobce, aby při své účastnické výpovědi dne 28. 2. 2014 [pozn. zdejšího soudu: správně zjevně 2013] pravdivě a úplně vylíčil skutečnosti týkající se jeho vstupu do České republiky resp. schengenského prostoru. Správní orgány mu k tomu poskytly dostatečný prostor a v jejich postupu neshledal soud vady, které žalobce namítá.“ Jako nedůvodné hodnotil městský soud také námitky pochybení správních orgánů,

když při výsleších žalobce ani svědka nebyl přítomen tlumočník. Pakliže osoba nerozumí jazyku, v němž se vede řízení, lze jistě spravedlivě požadovat, aby uvedenou skutečnost dala příslušnému orgánu jakkoliv najevo. To však z protokolů o výsleších založených ve správním spise není v žádném případě zřejmé, protokoly naopak obsahují vlastnoruční podpisy žalobce i svědka, kterými ztvrdili, že tlumočníka nežadají, neboť rozumí českému jazyku v jeho mluvené i písemné podobě. Žalobce nedoložil správním orgánům žádný věrohodný a přesvědčivý důkaz, kterým by své výroky ohledně přicestování do Schengenu podložil. Dle žalobce stěžejní svědecká výpověď svědka M. L. také nepůsobila věrohodně a soud dal „*za pravdu správním orgánům, které shledaly nesrovnalosti nejen ve výpovědi svědka ale také v jeho následném čestném prohlášení ze dne 15. 1. 2014, kde svá dřívější tvrzení měnil. Ani poupravená svědkova verze nepůsobila v konfrontaci s výpovědí žalobce a záznamy ve svědkově cestovním pase příliš věrohodně a skutkový příběh stále vykazuje příliš mnoho děr, než aby jej bylo možno označit za přesvědčivý*“. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se správní orgány odmítly zabývat jeho návrhy na doplnění dokazování. Také pro nevěrohodnost tvrzení obsažených v čestném prohlášení svědka shledal žalovaný zbytečným provádění opakovaného výslechu svědka. Za daných okolností městský soud přisvědčil závěrům správních orgánů, že žalobce nebyl schopen věrohodným způsobem prokázat, že by na území České republiky, respektive smluvních států, pobýval v únoru 2013 oprávněně, neboť svůj vstup nebyl schopen doložit vstupním razítkem ani jiným věrohodným důkazem. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku nezákonného postupu pro neseznámení žalobce s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť ve správním spise je založen doklad prokazující opak (výzva žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí). Dle městského soudu nebylo také porušeno právo na respektování rodinného či soukromého života žalobce. V postupu správních orgánů neshledal pochybení, přičemž při posouzení a hodnocení zásahu do žalobcových práv byla zohledněna kritéria vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva a závěry byly řádně odůvodněny. Městský soud zdůraznil, že žalobce v průběhu celého řízení nenaznačil jakékoliv významnější vazby na Českou republiku s výjimkou několika zde žijících přátel, naopak celý svůj život situoval na Ukrajinu. Stejným způsobem vyhodnotil městský soud také zdůvodnění týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců a nepřisvědčil žalobci, že správní orgány nezohlednily skutečnost, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu s cílem pomoci další osobě, což naprosto vyvrací jakékoliv závěry o jeho úmyslném protiprávním jednání. Dle soudu u žalobce „*nešlo ani tak o dobrovolné se dostavení na policii, jako spíše o shodu náhod, při které byly odhaleny nedostatky v jeho dokladech*“. Správní orgány zohlednily také fakt, že žalobce byl již dříve z České republiky vyhoštěn, neboť se zde dopustil trestné činnosti, byť žalobce sám tuto skutečnost ani přes výslovné dotazy správních orgánů nezmínil, a že pobýval na území České republiky pouze v rámci krátkodobého víza. Správní orgány neopomněly vycházet z konkrétních okolností daného případu, přičemž rozhodnutím nelze vytýkat přílišnou obecnost, neboť není „*povinností správních orgánů při rozhodování o přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců výslovně vyjmenovat všech 11 zde uvedených kritérií a předjímat u všech případný dopad na rozhodnutí, přestože pro to nejsou s ohledem na konkrétní okolnosti žádné důvody a v průběhu správního řízení nevyplývalo nic, co by se z hlediska § 174a jevílo rozhodným*“. Správní orgány také dostatečně objasnily důvody stanovení doby zákazu vstupu právě v délce dvou let. V daném případě bylo při realizaci vyhoštění postupováno v souladu s právními předpisy a vyhoštění žalobce z

pokračování

území ČR, na omezenou dobu, není nepřiměřeným zásahem do jeho práv. Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[7] Úvodem stěžovatel s odkazem na judikaturu zdejšího soudu uváděl, že dle jeho názoru je kasační stížnost přijatelná, neboť přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Stěžovatel trvá na námitkách předestřených již městskému soudu, kdy má rozhodnutí správních orgánů za nesprávná, nepřiměřená, nepřezkoumatelná a vydaná na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Rozhodně není bez jakýchkoliv pochyb dokázáno a prokázáno, že bylo naplněno ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele naopak ze správního spisu vyplývá mnoho indicí, že nebylo prokázáno, že by na území České republiky pobýval mimo rámec svého víza. Napadený rozsudek však výhradně akceptuje závěry správních orgánů. Stěžovatel byl vyhoštěn, aniž by se správní orgány zabývaly uloženou dobou vyhoštění a tuto řádně zdůvodnily, což zakládá nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí, kdy totéž platí i o napadeném rozsudku, neboť tato námitka nebyla nikterak vypořádána.

[8] Stěžovatel dále rozporoval tvrzení městského soudu, že byl tzv. lapen zcela náhodou. Ačkoliv jeho kontrola byla zcela náhodná, nelze odhlédnout, že se dobrovolně dostavil k příslušnému správnímu orgánu za účelem pomoci jinému ruský hovořícímu člověku, takže byl jednoznačně v dobré víře, že jeho pobyt je legální a nelze tudíž předpokládat jeho vědomost či úmyslnost pobývat na území České republiky bez oprávnění. I kdyby byl jeho pobyt nelegální (což stěžovatel rozporuje), měly správní orgány tuto skutečnost zohlednit a řízení buď zastavit, nebo uložit pouze velmi krátkou dobu vyhoštění. To neučinily a nezabýval se tím ani soud.

[9] Stěžovatel rozporoval také správnost postupu žalovaného, který bezdůvodně neprovedl doplňující výslech svědka, ačkoliv to stěžovatel navrhoval k prokázání svých tvrzení. Soud tento postup aproboval bez reálného odůvodnění. Při prvním výslechu svědek patrně omylem uvedl nesprávné datum vstupu na území schengenského prostoru, na základě něhož správní orgány učinily mylné závěry o skutkovém stavu. Z kopie pasu svědka, kterou stěžovatel podložil svědkovo opravné tvrzení předložené žalovanému ve formě notářsky ověřeného čestného prohlášení, nelze dle stěžovatele vyvodit, že by jí byla popřena svědecká výpověď. Naopak uvedená kopie vyvrací právní domněnku, ze které správní orgány, jakož i soud, vycházely. Schengenský hraniční kodex stanoví, že v případě pochybností je účastník (stěžovatel) povinen předložit správnímu orgánu věrohodné důkazy o tom, že podmínky krátkodobého pobytu dodržel. Těmi je myšleno zejména svědectví, jízdenky apod. V souladu s tím doložil stěžovatel písemné svědectví a navrhl opakovaný výslech svědka. Správní orgán však tyto důkazy bezdůvodně neprovedl. Dle stěžovatele je však bylo nutné provést, aby byl zjištěn skutečný stav bez důvodných

pochybností ve smyslu správního řádu a uvedeného nařízení (Schengenský hraniční kodex).

[10] Nedostatečné je dle stěžovatele také odůvodnění soudu ohledně absence tlumočníka při výslechu stěžovatele a zavádějících otázek kladených správním orgánem. Podstatné pro řízení totiž nebylo datum posledního přicestování stěžovatele do České republiky, ale do schengenského prostoru. Nadto nelze klást stěžovateli k tíži pochybení maďarských příslušných orgánů, které do jeho pasu nevyznačily vstupní razítko, čímž je právě jeho řízení zkomplikováno. Ze všech předložených důkazů vyplývá, že stěžovatel od počátku neměl nejmenší úmysl zdržovat se na území České republiky neoprávněně a pouze chybou třetí osoby se dostal do této situace (nevyznačení razítka a mylná výpověď). Dle stěžovatele z uvedeného také nepochybně vyplývá, že se v schengenském prostoru pohyboval v rámci platnosti svého víza. Veškeré jiné závěry správních orgánů jsou pouze spekulativní, nezákonné a neodůvodněné, a rozhodnutí tudíž nepřezkoumatelná. Jelikož městský soud tyto nedostatky nezjistil, je jeho rozhodnutí nezákonné.

[11] Dále stěžovatel namítal pochybení městského soudu spočívající v neprojednání žaloby v ústním jednání, ačkoliv na něm trval. Jeho právní zástupce se sice krátce zpozdil v důsledku dopravní zácpy v centru Prahy, avšak ještě před zahájením jednání se telefonicky soudu omluvil. Soud měl toto krátké a omluvené zpoždění tolerovat a vyčkat na stěžovatele, který se k soudu reálně dostavil, což prokazuje záznam založený v soudním spise sepsaný jeho právním zástupcem na info-centru soudu. Postup soudu byl nepřiměřený a zkrátil stěžovatele způsobem majícím vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[12] Z hlediska přiměřenosti považuje stěžovatel odůvodnění rozhodnutí správních orgánů za neurčitá, kdy se nezabývaly jednotlivými skutečностями uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, zcela pominuly jakékoliv informace vyjma informací o rodinných příslušnících, které uvedl ve výpovědi, přičemž městský soud uvedený postup potvrdil bez náležitého odůvodnění. Správní orgány nerespektovaly ani rozsudek městského soudu ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, jenž se týká přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[13] Žalovaný ke kasační stížnosti sdělil, že stěžovatel uplatnil totožné námitky jako v žalobě a že ze skutkové podstaty uvedené v zákoně jasně vyplývá, že je to stěžovatel, kdo nesl důkazní břemeno a měl věrohodně prokázat oprávněnost svého pobytu. Nesplnění této povinnosti vyplývá ze spisového materiálu a je přezkoumatelným způsobem uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný ve svém postupu a závěrech neshledává pochybení a plně souhlasí s názorem městského soudu, proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda

pokračování

napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[16] Úvodem Nejvyšší správní soud poznamenává, že se jedná o kasační stížnost ve věci správního vyhoštění, nikoliv ve věci mezinárodní ochrany, a posuzování její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. je tudíž zcela bezpředmětné.

a) Vada řízení před městským soudem

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že předně je třeba zabývat se namítanou procesní vadou v řízení před městským soudem (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) a teprve neshledá-li takové pochybení v postupu městského soudu, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může posuzovat ostatní námitky týkající se samotného vypořádání věci městským soudem (vymezené důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). Pokud by totiž námitku směřující k uvedenému kasačnímu důvodu shledal opodstatněnou, bylo by to zjevně překážkou dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalších stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů.

[18] Ze soudního spisu vyplývá, že účastníci řízení byli městským soudem předvoláni k ústnímu jednání ve věci na den 19. 11. 2014 v 9:30 hodin. Žalovaný soudu sdělil, že se jednání nezúčastní a odkázal na svoje písemné stanovisko. Dále soudní spis obsahuje protokol o jednání, podle něhož bylo jednání zahájeno dne 19. 11. 2014 v 9:40 hodin. V protokolu se uvádí, že se žádný z účastníků (či jejich zástupců) k jednání nedostavil a že právní zástupce žalobce/stěžovatele téhož dne v 9:15 hodin telefonicky požádal o posunutí jednání o 10 minut z důvodu svého zpoždění. Vzhledem k tomu, že se právní zástupce do 9:45 do jednací síně nedostavil, jednání bylo dle protokolu skončeno v 9:45 hodin. Rozsudek byl vyhlášen v nepřítomnosti účastníků, proto soud postupoval dále podle § 49 odst. 11 věty druhé s. ř. s. Dále je v soudním spise založen záznam datovaný dnem 19. 11. 2014 v 10:10 hodin, který byl sepsán právním zástupcem stěžovatele na info-centru městského soudu. Na něm se nachází razítko soudu potvrzující jeho přijetí v 10:12 hodin. V záznamu je uvedeno, že se právní zástupce žalobce/stěžovatele dostavil k městskému soudu v 9:47 hodin a že se cca po 9:05 telefonicky omlouval pracovníci info-centra městského soudu (paní Š.), že bude mít z důvodu dopravní kalamity zpoždění cca 10 – 15 minut. Bohužel soud vyčkával skutečně jen do 9:45 hodin a následně byla jednací místnost uzamčena s tím, že věc bude rozhodnuta bez ústního jednání, což bylo dle předmětného záznamu telefonicky sděleno i přes omluvu právnímu zástupci JUDr. Hrehorovou (samosoudkyní) asi v 9:50 hodin. V záznamu právní zástupce dále uvedl, že bude před jednací síní vyčkávat až do 10:20 hodin, zda se jednání bude konat či nikoliv.

[19] Nejvyšší správní soud podotýká, že potvrzením přijetí předmětného záznamu nedošlo také k potvrzení pravdivosti jeho obsahu. Razítko potvrzuje toliko přijetí listiny soudem, jiné skutečnosti již neprokazuje. Nelze tedy s jistotou tvrdit, že se právní zástupce stěžovatele dostavil k soudu již v 9:47 hodin a že v předchozí telefonické omluvě sdělil, že se zpozdí o 10-15 minut, zatímco v protokolu o jednání se uvádí, že požadoval posunutí jednání o 10 minut. Jednoznačné je, že v 10:12 se skutečně nacházel v prostorách

městského soudu, neboť v tuto hodinu byl soudem přijat již zmíněný záznam. I kdyby však zdejší soud vzal za pravdivá všechna tvrzení uvedená v záznamu právním zástupcem stěžovatele, nemohl by považovat jeho námitku za důvodnou. V postupu městského soudu nelze shledat vady, jež by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[20] Právo účastnit se jednání ve své věci (vejít se soudem v kontakt a bezprostředně a přímo moci sdělit svoji verzi toho, co je předmětem rozhodování) vyplývá z článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jeho realizaci a způsob uplatnění pak zakotvují jednotlivé procesní předpisy, v soudním řízení správním konkrétně ustanovení § 49 až 51 s. ř. s. K uplatňování tohoto práva tak musí nutně dojít v rámci zákonem stanovených mezí a nelze se dožadovat jednání před soudem i v rozporu s těmito procesními pravidly.

[21] Možnost správního soudu rozhodnout bez jednání stanoví § 51 s. ř. s., který zní (1) *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* (2) *Stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech.* Toto ustanovení však v daném případě nebylo aplikováno, neboť stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Městský soud tento požadavek respektoval a ve věci nařídil jednání. Ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s. však stanoví, že *neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50, přičemž odročit jednání lze pouze z důležitých důvodů či tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.* Jak je tedy zjevné, soud v daném případě vycházel z ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s. a věc projednal a skončil v nepřítomnosti účastníků řízení. Skončil-li soud jednání (původně naplánované na 9:30 hodin) v 9:45 hodin poté, co v důsledku telefonické omluvy advokáta čekal, zda se nedostaví (přičemž se omluvil s tím, že bude mít zpoždění 10-15 minut), a kdy advokát nebyl v jednací síni stále přítomen, nelze tento postup soudu vytýkat. Městský soud zohlednil toliko telefonickou a nijak nepodloženou omluvu právního zástupce stěžovatele a posečkal s jednáním, aby stěžovatel mohl realizovat svá práva prostřednictvím právního zástupce. Na soudu přitom nelze rozumně (také s ohledem na zásadu procesní ekonomie) požadovat, aby s jednáním posečkal déle, než bylo dle omluvy advokáta nutné. V takovém případě nebyly dány ani důvody pro odročení jednání dle § 50 s. ř. s. Jelikož jednání bylo již skončeno a vyhlášen rozsudek (který byl následně vyvěšen dle § 49 odst. 11 s. ř. s.), nemohlo být po příchodu právního zástupce stěžovatele znovu otevřeno, jak se domáhal, neboť takový postup s. ř. s. nepřipouští (srov. rozsudek č. j. 9 Azs 33/2007 – 78 ze dne 18. 7. 2007).

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování namítané procesní vady zohlednil také judikaturu Ústavního soudu, ze které vyplývá, že právo jednotlivce účastnit se veřejného projednání jeho věci v jeho přítomnosti není bezbřehé. Již v rozsudku č. j. 9 Azs 33/2007 – 78 ze dne 18. 7. 2007 Nejvyšší správní soud uvedl, že „Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 40/98, vyslovil právní názor, že čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nezakotvuje obecnou povinnost soudů jednat vždy a za každých okolností v přítomnosti účastníků řízení, nýbrž toliko právo každého účastnit se jednání ve své věci. Jestliže se tedy ani účastník ani jeho právní zástupce k ústnímu jednání před obecným soudem nedostavili, ač o jeho konání byl advokát informován, nelze postup obecného soudu, který jednal v nepřítomnosti účastníka, považovat za protiústavní“. Dále pak judikatura Ústavního soudu vyvozuje, že

pokračování

práva na projednání věci ve své přítomnosti se „nemůže dovolávat ten účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci), který, ač řádně a včas (§ 115 odst. 2 o. s. ř) o jednání obecného soudu (jiného orgánu veřejné moci) uvědoměn, toto jednání zmeškal, a to pro příčiny tkvící v jeho nedostatečné procesní obezřetnosti, nebo ten, kdo řádně a včasné uplatnění svých procesních práv zanedbal; totéž platí i v případech, spočívá-li nedostatek procesní aktivity či obezřetnosti na straně advokáta, jehož si účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci) zvolil (...)“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/02).

[23] S odkazem na shora citované musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že povinnost dostavit se včas na jednání soudu, o jehož konání byl s dostatečným předstihem informován, patří mezi základní povinnosti procesní bdělosti a obezřetnosti advokáta, jako zástupce účastníka řízení, přičemž takovou obezřetnost na něm lze spravedlivě požadovat. V daném případě není na místě uvažovat o zvlášť závažných (či mimořádných) důvodech, které by neúčast právního zástupce na jednání způsobily (jakkoli zdržení v důsledku dopravní zácpy je v Praze standardní situací, již nutno předcházet vytvořením dostatečné časové rezervy). Jelikož městský soud jako orgán státní moci jednal vůči účastníkovi řízení (resp. jeho právnímu zástupci) s náležitou vstřícností, nelze mu klást k tíži, že neposečkal s jednáním déle, než právní zástupce sdělil.

[24] Nadto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně namítá, že postup soudu byl nepřiměřený a zkrátil jeho práva způsobem majícím vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Nijak však nerozvedl, jak konkrétně bylo daným postupem zasaženo do jeho práv a proč se jednalo o vadu tak zásadní, že měla vliv na zákonnost rozsudku městského soudu. Stěžovatel nenamítá, jak jeho (či jeho zástupce) nepřítomnost mohla ovlivnit výsledek řízení, ani jiné podstatné skutečnosti. Námitky kasační stížnosti přitom kopírují obsah žaloby podané městskému soudu, a nelze tudíž předpokládat, že při ústním jednání chtěl stěžovatel předložit nějaké důkazy či rozvést žalobní tvrzení nad rámec podané žaloby. Všechny relevantní argumenty tudíž městský soud zohlednil a vypořádal, ačkoliv stěžovatel nebyl jednání přítomen. Na tomto místě odkazuje Nejvyšší správní soud na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08, kde uvedl, že při poskytování soudní ochrany je „třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobitelné přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech“. I kdyby tedy zdejší soud shledal postup městského soudu vadným (pro neposečkání delší dobu či by vyslovil nutnost věc odročit a nařídil jednání opakovaně), nemohlo by se s ohledem na zde uvedené jednat o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a tudíž by nemohla vést k jeho kasaci. Nejvyšší správní soud proto posoudil námitku stěžovatele jako nedůvodnou.

b) Nedostatečná skutková zjištění a neprovedení důkazů

[25] Článek 11 Schengenského hraničního kodexu zní:

Článek 11

Domněnka týkající se splnění podmínek délky pobytu

1. *Není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.*

2. *Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.*

V takovém případě:

a) *pokud se státní příslušník třetí země nachází na území členského státu, který uplatňuje schengenské acquis v plném rozsahu, vyznačí příslušné orgány v jeho cestovním dokladu v souladu s vnitrostátními právními předpisy a praxí datum a místo překročení vnější hranice některého z členských států, který schengenské acquis uplatňuje v plném rozsahu, touto osobou,*

b) *pokud se státní příslušník třetí země nachází na území členského státu, v jehož případě nebylo učiněno rozhodnutí uvedené v čl. 3 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2003, vyznačí příslušné orgány v jeho cestovním dokladu v souladu s vnitrostátními právními předpisy a praxí datum a místo překročení vnější hranice tohoto členského státu touto osobou.*

Kromě vyznačení údajů podle písmen a) a b) může být státnímu příslušníkovi třetí země vydán tiskopis uvedený v příloze VIII. Členské státy se navzájem informují o svých vnitrostátních postupech vyznačování údajů podle tohoto článku a rovněž o nich informují Komisi a generální sekretariát Rady.

3. *Není-li domněnka podle odstavce 1 vyvrácena, mohou příslušné orgány státního příslušníka třetí země z území dotyčných členských států vyhostit.*

[26] Namítá-li tedy stěžovatel, že nebylo prokázáno, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců a že správního spisu naopak vyplývá mnoho indicíí prokazujících opak, a tudíž jsou jak rozhodnutí správních orgánů, tak městského soudu, založena na nesprávně zjištěném skutkovém stavu, Nejvyšší správní soud mu nemůže přisvědčit. Jak již uvedl městský soud (a ostatně i stěžovatel), dle citovaného ustanovení Schengenského hraničního kodexu leželo důkazní břemeno na straně stěžovatele, nikoliv na straně správních orgánů. Ty totiž v souladu s právními předpisy vycházely z vyvrátitelné právní domněnky, podle níž neměl stěžovatel ve svém cestovním pase vyznačeno razítko prokazující okamžik jeho vstupu do Schengenského prostoru, pobývá na území České republiky nelegálně. Správní orgány proto nemusely spolehlivě zjistit, zda se zde stěžovatel skutečně zdržoval nad rámec mu

pokračování

uděleného krátkodobého víza, ale bylo na stěžovateli, aby důvěryhodným způsobem prokázal opak. Neobstojí proto ani námitka, že pokud maďarské příslušné orgány pochybily, nelze to klást k tíži stěžovateli. Přímo z právních předpisů totiž vyplývá, že absence vstupního razítka v cestovním dokladu zakládá vyvratitelnou domněnku o nesplnění délky pobytu, a závěr v tomto smyslu nelze tudíž rozporovat.

[27] Ze skutečností zjištěných Nejvyšším správním soudem ze spisu (přičemž zjištění odpovídají těm, která učinil městský soud – viz bod [4] tohoto rozsudku) je zřejmé, že stěžovatel nedoložil oprávněnost svého pobytu věrohodným způsobem, jenž by byl způsobilý vyvrátit shora označenou domněnku. Se stěžovatelem nelze souhlasit, že svým jednáním (k cizinecké policii se dostavil dobrovolně) a doloženými podklady (výpovědi a čestné prohlášení spolu s kopií pasu svědka, či „uzavřené“ pojištění) nepochybně prokázal, že se v schengenském prostoru pohyboval v rámci platnosti svého víza. Ba právě naopak. Z toho, jak stěžovatel v reakci na zjištění správních orgánů měnil své výpovědi, jak se tyto lišily od výpovědi svědka a odporovaly razítkům vyznačeným v cestovním pase svědka, byla legálnost pobytu stěžovatele na území Schengenu spíše zpochybněna. Když městský soud uvedl, že *„skutkový příběh stále vykazuje příliš mnoho děr, než aby jej bylo možno označit za přesvědčivý“*, podpořil tím pouze skutečnost, že stěžovatel neunesl v řízení před správními orgány důkazní břemeno a nevyvrátil domněnku o nelegálnosti svého pobytu. Rozhodně však toto tvrzení nemohlo být kladeno k tíži správním orgánům s tím, že nedostatečně zjistily skutkový stav, jak to činí stěžovatel. Ty navíc prostřednictvím správních orgánů Slovenska, Polska a Maďarska zjišťovaly (jak vyplývá ze spisu), zda stěžovatel v době platnosti předmětného víza vkročil do schengenského prostoru přes jejich státní hranice, avšak žádné z nich v daném období přechod stěžovatele neevidovaly. Pro dané řízení není vůbec relevantní ani stěžovatelem zmíněná (a ve správním spise založená) listina o pojištění, údajně uzavřené před odjezdem do Schengenu dne 18. 2. 2013 na Ukrajině. Jednak uvedené datum nezapadá do druhé (a v kasační stížnosti podporované) verze skutkového děje (že ke vstupu do Maďarska došlo již 12. 2. 2013), jednak neprokazuje, že stěžovatel se dne 18. 2. 2013 skutečně zdržoval na území Ukrajiny, navíc tato listina není ani stěžovatelem podepsaná. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s názorem městského soudu, že nejasnost a nejednotnost skutkového děje, jak byl „prokázán“ stěžovatelem, nebyla vadou řízení před správními orgány (či jejich rozhodnutí). Naopak stěžovatel nedostál své povinnosti a nepředložil důvěryhodné důkazy způsobilé vyvrátit právní domněnku vyplývající z ustanovení čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu. V takovém případě správní orgány postupovaly zcela v souladu s právními předpisy, když považovaly pobyt stěžovatele na území České republiky za nelegální a uložily mu správní vyhoštění v souladu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců.

[28] Na tomto místě neobstojí ani námitky stěžovatele, že žalovaný bezdůvodně neprovedl další jím navržený výslech svědka a soud tento postup aproboval bez reálného odůvodnění. I za předpokladu, že se svědek při prvním výslechu zmýlil (uvedl, že do schengenského prostoru s ním stěžovatel přicestoval dne 22. 3. 2013, namísto dne 22. 2. 2013), je zcela nepravděpodobné, že by se zmýlil i ve svém čestném prohlášení ze dne 15. 1. 2014, které stěžovatel předložil žalovanému v odvolacím řízení. V něm prohlásil, že se stěžovatelem přicestovali přes Maďarsko již dne 12. 2. 2013, což tvrdil také stěžovatel v odvolání. Žalovaný však zjistil, že v cestovním pase svědka je ze dne 12. 2. 2013

vyznačeno pouze razítko prokazující vycestování svědka z území Schengenu, nikoliv opačným směrem, jak spolu se stěžovatelem tvrdili. Došlo tudíž opět ke zpochybnění důvěryhodnosti stěžovatelovy verze o skutkovém stavu. Na základě toho žalovaný dospěl k závěru, že opětovný výslech svědka by byl nadbytečný, a v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení již další výslech neprovedl. Takový postup žalovaného byl zcela oprávněný a Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že i kdyby žalovaný svědka znovu vyslechl, nemohlo by to na závěru správních orgánů nic změnit. První verze příběhu stěžovatele byla zpochybněna výpovědí svědka a prokázanou přítomností stěžovatele v prodejně Makro dne 21. 2. 2013, verze předložená v čestném prohlášení (a odvolání) byla zpochybněna obsahem svědkova pasu, takže opětovné zopakování jedné z nich by nemohlo vyvrátit pochybnosti o jejich pravdivosti. Pokud by svědek předestřel jinou variantu příběhu (navíc odlišnou od tvrzení uvedených v odvolání), pak by se dalo již jen stěží tvrdit, že stěžovatel prokázal oprávněnost svého pobytu *důvěryhodným* způsobem (to také s ohledem na skutečnost, že stěžovatel se již dříve v České republice dopustil trestné činnosti a toto správním orgánům vědomě zamlčel). Městský soud tuto námitku dostatečně vypořádal na straně 5 napadeného rozsudku, a nelze tedy stěžovateli přisvědčit ani na tomto místě.

[29] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tvrzení, že městský soud nedostatečně odůvodnil nepřítomnost tlumočníka při výsleších stěžovatele i svědka. Městský soud vycházel z premisy, že jestliže osoba nerozumí jazyku, v němž se vede řízení, lze po ní spravedlivě požadovat, aby uvedenou skutečnost dala příslušnému orgánu jakkoliv najevo, přičemž ani stěžovatel ani jeho svědek žádnou aktivitu tímto směrem nevyvinuli. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožňuje. Dle spisové dokumentace byl stěžovatel poučen o svých právech, přičemž podepsal prohlášení, že rozumí českému jazyku a nežádá tlumočníka. Na otázky odpovídal srozumitelně celými větami a z žádných jiných okolností nelze seznat, že by tlumočníka potřeboval. Obdobně to platí také pro výslech jeho svědka. Ze správního řádu bez dalšího nevyplývá právo účastníků správního řízení, aby s nimi bylo jednáno za každých okolností v jejich rodném jazyce. Jednací jazykem řízení je jazyk český, primárně se tedy předpokládá, že veškeré úkony a jednání (včetně výpovědi účastníků) budou činěny v českém jazyce. Pouze pokud by účastník řízení prohlásil, že českému jazyku nerozumí, měl by právo na tlumočníka. Stěžovatel však výslovně prohlásil, že českému jazyku rozumí, a bezproblémovou komunikací to také fakticky potvrdil. Nadto byla při obou výpovědích stěžovatele přítomna jeho právní zástupkyně. Je tedy zcela nemístné, že za těchto předpokladů stěžovatel napadá postup správních orgánů pro nepřítomnost tlumočníka. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, v postupu správních orgánů rovněž neshledal žádné pochybení. Co se týče obsahu otázek, kterými správní orgán zjišťoval, zda je stěžovatelův pobyt v rámci schengenského prostoru legální, bylo by nepřiměřeným formalismem vytýkat správnímu orgánu, že se výslovně nezeptal, kdy stěžovatel *naposled vstoupil na území smluvních států schengenského prostoru* či *kdy poprvé v rámci platnosti svého krátkodobého víza vstoupil na území České republiky*, ale jeho otázky směřovaly k okamžiku *posledního vstupu na území České republiky*. Podstatné v daném případě je, že správní orgány zjistily pro své rozhodování relevantní skutečnosti a k těm se i stěžovatel v rámci správního řízení vyjadřoval. Nejvyšší správní soud připouští, že obdobné vysvětlení napadený rozsudek neobsahuje, přesto se nejedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ačkoliv je soud povinen své rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze na něm rozumně požadovat, aby detailně

pokračování

odpověděl na každou dílčí námitku. Za vypořádání s tou kterou konkrétní námitkou je totiž nezbytné považovat také přesvědčivě zdůvodněný odlišný názor soudu, než ten, který měl být námitkou podpořen. Absence přesné odpovědi na některý argument nezpůsobuje bez dalšího nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatné je, zda se soud vypořádal se všemi základními námitkami navrhovatele, což v daném případě bylo splněno (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Celá stěžovatelova argumentace směřovala k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a k neprokázání, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců. Jelikož městský soud přesvědčivým způsobem odůvodnil své závěry, že stěžovatel byl povinen předložit důvěryhodné důkazy o legálnosti svého pobytu, což neučinil, a že podklady nashromážděné správními orgány byly pro rozhodnutí ve věci dostatečné, přičemž stěžovateli byl poskytnut dostatečný prostor pro vylíčení rozhodných skutečností, nezbyvá, než shledat stěžovatelovy námitky nedůvodnými.

c) Nedostatečné odůvodnění a přiměřenost správního vyhoštění

[30] Obdobně lze hodnotit námitku stěžovatele, že se správní orgány nezabývaly délkou doby vyhoštění a městský soud se s tím nijak nevypořádal. Nejvyšší správní soud předně poukazuje na skutečnost, že stěžovatel v žalobě pouze obecně konstatoval, že správní orgány ho vyhostily na dobu dvou let, aniž by se zabývaly uloženou dobou vyhoštění a řádně ji zdůvodnily, proč má stěžovatel za to, že dva roky vyhoštění mu byly uloženy bezdůvodně a na základě libovůle správních orgánů. V tomto rozsahu se pak městský soud námitkou zabýval, na konci strany 6 a začátku strany 7 napadeného rozsudku (poté, co zhodnotil přiměřenost správního vyhoštění) uvedl, že „otázka přiměřenosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na 2 roky (zákonná horní hranice je v daném případě 5 let). Správní orgány stejně tak, dostatečně objasnily, z jakých důvodů byla doba zákazu vstupu stanovena právě v délce dvou let“. Je tedy zřejmé, že městský soud se s argumentací stěžovatele vypořádal, přičemž neshledal, že by správní orgány překročily zákonné meze správního uvážení či stanovenou dobu vyhoštění neodůvodnily. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud. Správní orgány zohlednily všechny okolnosti případu, zejména také skutečnost, že stěžovatel byl dříve na území České republiky trestán, a závažnost jeho jednání, přičemž délku vyhoštění stanovily v dolní polovině zákonného rozpětí. Ani v tomto rozsahu tudíž nelze stěžovateli přisvědčit.

[31] Stěžovatel vytýká městskému soudu závěr, že jeho dobrovolný příchod k příslušnému správnímu orgánu, který ho následně zkontroloval a zjistil nesrovnalosti v jeho dokladech, byl pouze náhodný. Připouští sice, že jeho kontrola náhodná byla, avšak domnívá se, že když se dobrovolně k příslušnému orgánu dostavil, aby pomohl jiné ruský hovořící osobě, byl jednoznačně v dobré víře o legálnosti svého pobytu na území smluvních států schengenského prostoru. Stěžovatel na základě toho dospívá k závěru, že správní orgány měly tuto skutečnost zohlednit a řízení zastavit či uložit velmi krátkou dobu vyhoštění, což neučinily, a městský soud se tím nezabýval. Ani s touto argumentací však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Předně uvádí, že městský soud se tímto tvrzením zabýval (viz strana 6 druhý odstavec napadeného rozsudku) a neshledal přitom,

že by nastíněné okolnosti bylo třeba zohlednit způsobem, který stěžovatel vyžadoval. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatel interpretuje danou situaci zavádějícím způsobem a jelikož i stěžovatel sám přiznává, že byl zkontrolován pouze náhodně, nelze mít za prokázané, že byl přesvědčen o legálnosti svého pobytu ani zohlednit jeho tvrzení při stanovení doby vyhoštění či dokonce shledat důvod pro zastavení řízení před správními orgány. Tento názor stěžovatele nemá ani oporu v zákoně.

[32] Považuje-li stěžovatel posouzení přiměřenosti zásahu do stěžovatelových práv ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců ze strany správních orgánů za neurčité a v tomto směru rozsudek městského soudu opět za nedostatečně odůvodněný, Nejvyšší správní soud vady tohoto typu neshledal. Městský soud (na straně 6 napadeného rozsudku) a ani správní orgány neopomněly posuzovat přiměřenost zásahu do stěžovatelových práv ve smyslu uvedeného ustanovení. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s jejich závěry, že uložené správní vyhoštění není vůči stěžovateli nepřiměřené a považuje je za přezkoumatelné a správné. Zdejší soud (shodně s městským soudem) zdůrazňuje, že při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správní orgány zohlednily všechny rozhodné skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, kromě intenzity stěžovatelových vazeb na Ukrajině (resp. v České republice) vzaly v potaz také délku pobytu stěžovatele na území smluvních států Schengenu (pouze na krátkodobé vízum), jeho zázemí v domovském státě a především také fakt, že stěžovatel byl již dříve z České republiky vyhoštěn, neboť se zde dopustil trestné činnosti a tuto skutečnost (byť dotázán) správními orgány tajil. Ve vztahu k jeho protiprávnímu jednání tedy nemohlo být správní vyhoštění nepřiměřené, a ani tyto námitky proto nejsou důvodné.

[33] Stejně lze hodnotit přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, neboť správní orgány přezkoumatelným způsobem učinily závěry ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž Nejvyšší správní soud plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém městský soud (také se zohledněním judikatury Evropského soudu pro lidská práva) uvedl, že „[o]ba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud s jejich názorem souhlasí, kdy je nutno zdůraznit, že žalobce v průběhu celého řízení nenaznačil jakékoliv významnější vazby na Českou republiku s výjimkou několika zde žijících přátel. Žalobce ve výpovědích celý svůj život (jak rodinný, tak také profesní) situoval na Ukrajinu. Správní orgány zmíněné úvahy do svých rozhodnutí zahrnuly a soud shledal jejich odůvodnění za dostatečné, přesvědčivé a v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců“. Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost ani rozpor s ustálenou judikaturou správních soudů.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[34] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu